

ELS GUARDIANS

LLIBRE QUART

SANDY

I LA GUERRA
DELS SOMNIS

DREAMWORKS
**L'ORIGEN
DELS
GUARDIANS**
ELS LLIBRES ORIGINALS
DE LA PEL·LÍCULA!
DreamWorks Rise of the Guardians © 2012 DreamWorks Animation, L.L.C.

WILLIAM JOYCE

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *The Sandman and the War of Dreams*

Publicat per acord amb Atheneum Books for Young Readers,
un segell de Simon & Schuster Children's Publishing.

© 2013, William Joyce, pel text
© 2013, William Joyce, per les il·lustracions
© 2014, Ernest Riera i Arbussà, per la traducció
© 2014, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la sobrecoberta: Lauren Rille

Primera edició: setembre de 2014
ISBN: 978-84-8343-307-2
Dipòsit legal: B-16332-2014
Printed in Spain
Imprès a Índice, SL
Fluvià, 81-87 – 08019 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra només pot ser
realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat
d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

Capítol u • 17

Els somnis de què és feta la matèria

Capítol dos • 23

Un retorn al lloc on van
començar les coses

Capítol tres • 33

On veiem molts de terrors
entre les ombres

Capítol quatre • 39

Genis i gracieta

Capítol cinc • 49

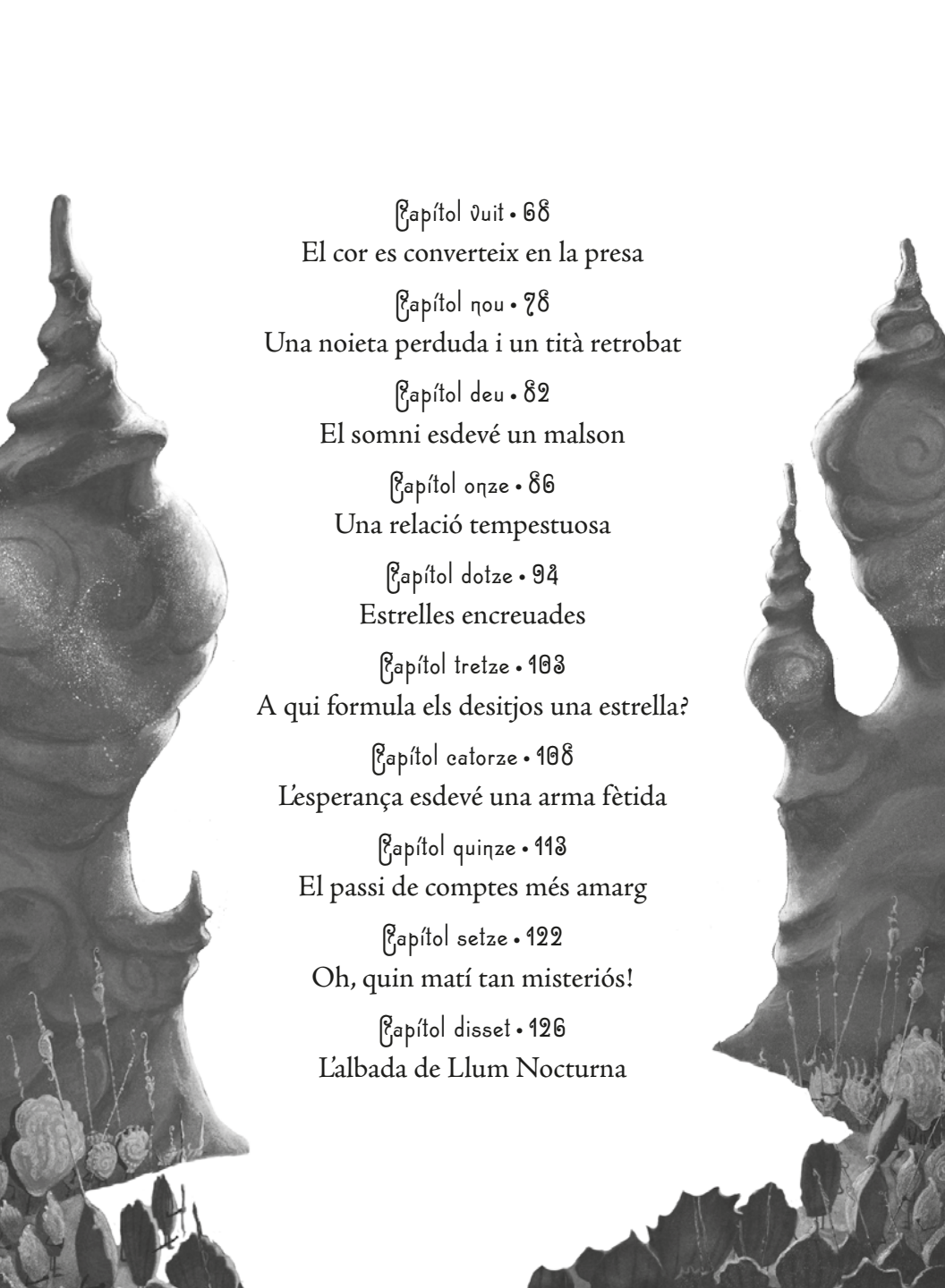
Arreplega una llàgrima,
salva una història

Capítol sis • 55

Arriba el follet

Capítol set • 62

Una pausa de somni

Capítol vuit • 68

El cor es converteix en la presa

Capítol nou • 78

Una noieta perduda i un tità retrobat

Capítol deu • 82

El somni esdevé un malson

Capítol onze • 86

Una relació tempestuosa

Capítol dotze • 94

Estrelles encreuades

Capítol tretze • 108

A qui formula els desitjos una estrella?

Capítol catorze • 108

L'esperança esdevé una arma fètida

Capítol quinze • 113

El passi de comptes més amarg

Capítol setze • 122

Oh, quin matí tan misteriós!

Capítol disset • 126

L'albada de Llum Nocturna

Capítol divuit • 134

Tingueu por de la foscó

Capítol dinou • 139

Un somni dins d'un somni...

Capítol vint • 144

De somnis i relíquies i poders insospitats

Capítol vint-i-un • 152

Un altre malson

Capítol vint-i-dos • 158

A la fi un vent benèvol

Capítol vint-i-tres • 166

Un somni que es fa realitat

Capítol vint-i-quatre • 171

Una cosa potser pitjor

Capítol vint-i-cinc • 174

Un lloc de possibilitats infinites

Capítol vint-i-sis • 179

Uns quants tic-tacs del rellotge
molt sucosos

Capítol vint-i-set • 189

De Llum Nocturna i raig
de lluna i el poder d'un petó de bona nit

Capítol vint-i-vuit • 196

Llum Nocturna té un record
i la sorra de somni fa el que sap fer

Capítol vint-i-nou • 199

Un mar de malsons i una mà amiga

Capítol trenta • 204

Mentrestant, a Santoff Claussen

Capítol trenta-un • 210

El poder de la roca dels malsons

Capítol trenta-dos • 214

Xocolata d'ocasió

Capítol trenta-tres • 216

La glòria dels Guardians
i la gravetat empipadora

Capítol trenta-quatre • 221

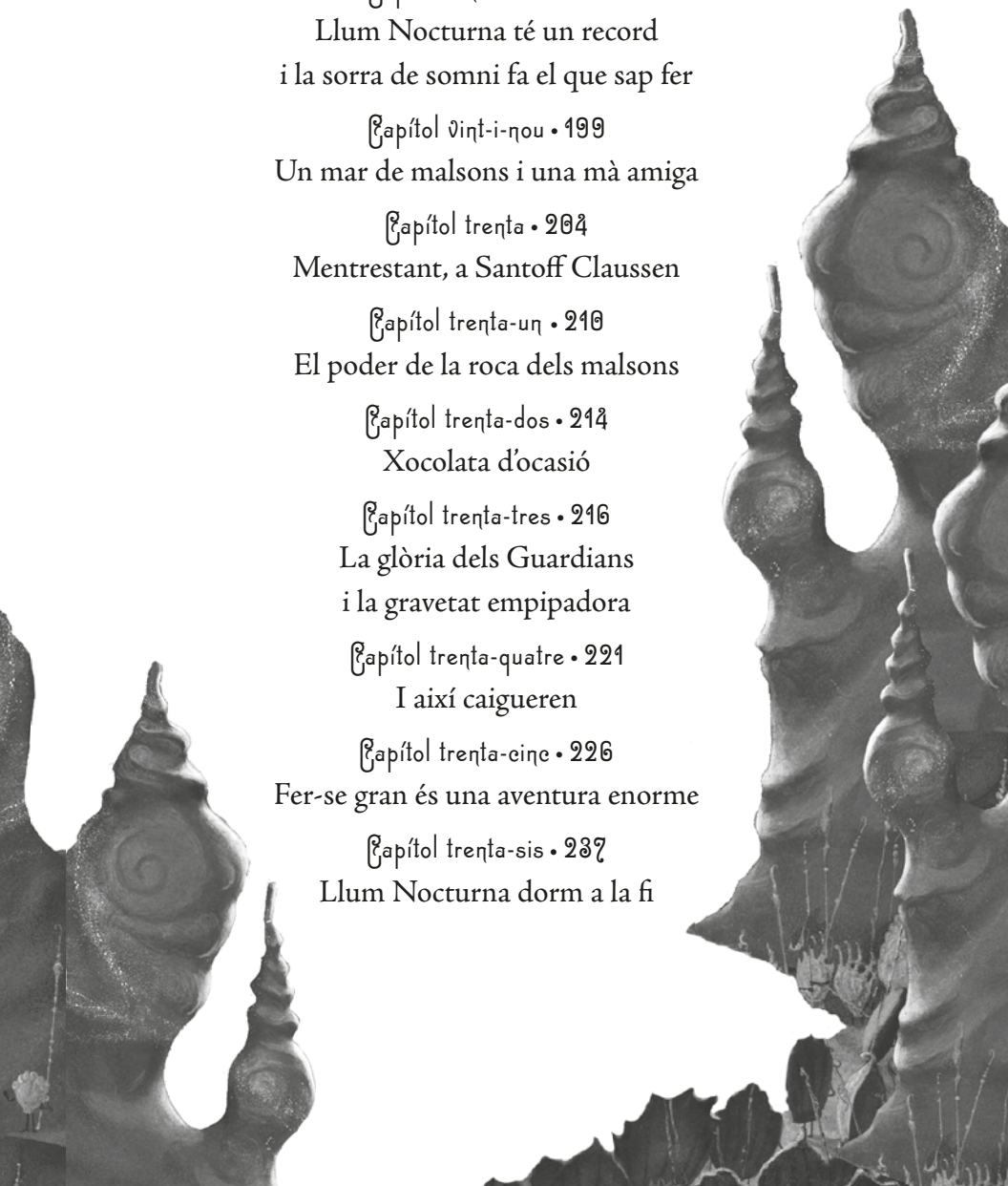
I així caigueren

Capítol trenta-cinc • 226

Fer-se gran és una aventura enorme

Capítol trenta-sis • 237

Llum Nocturna dorm a la fi

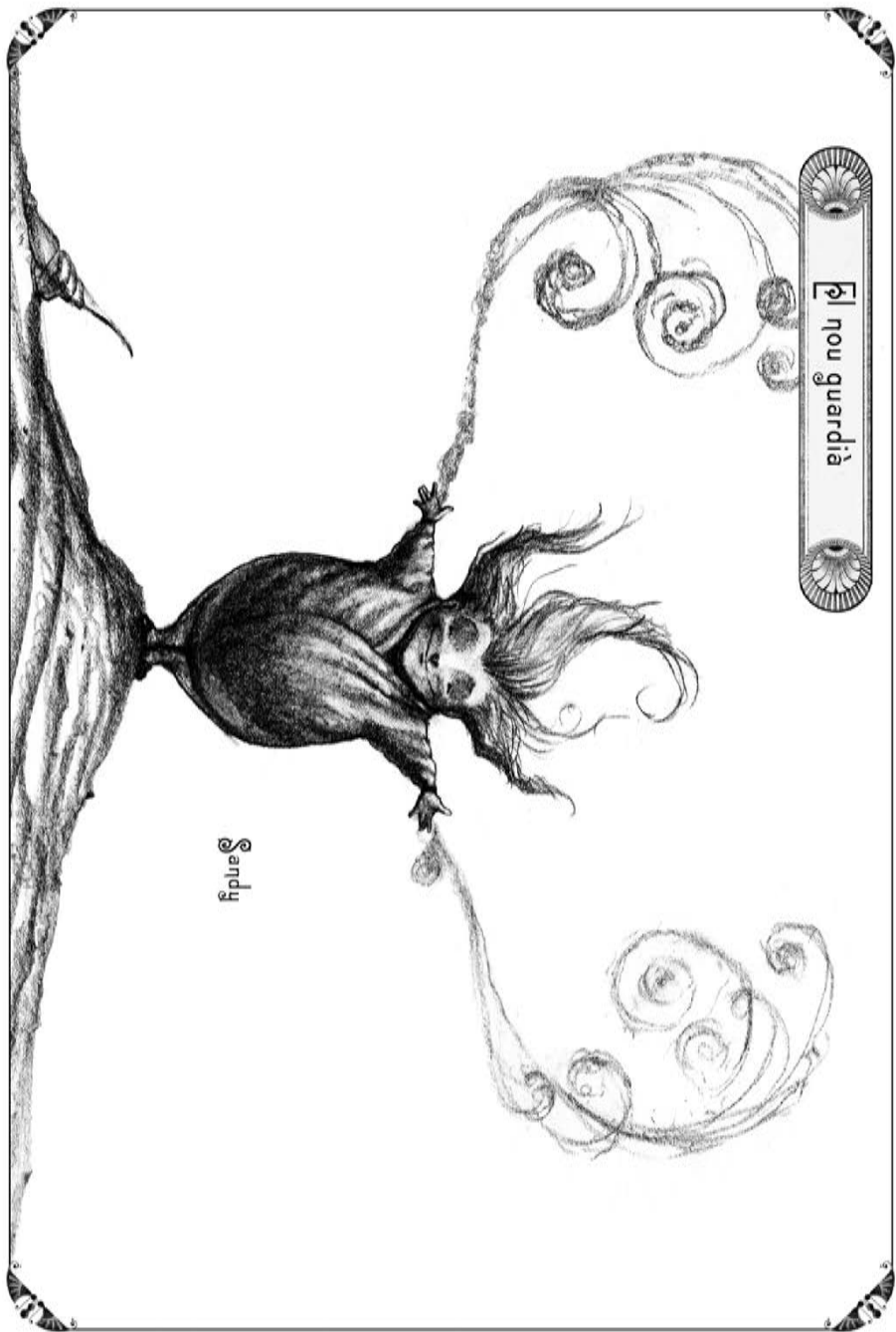

Mare Natura

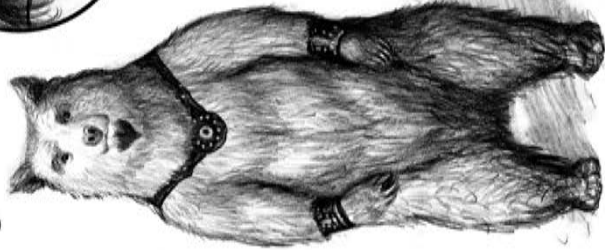
El nou guardià

Serhiy

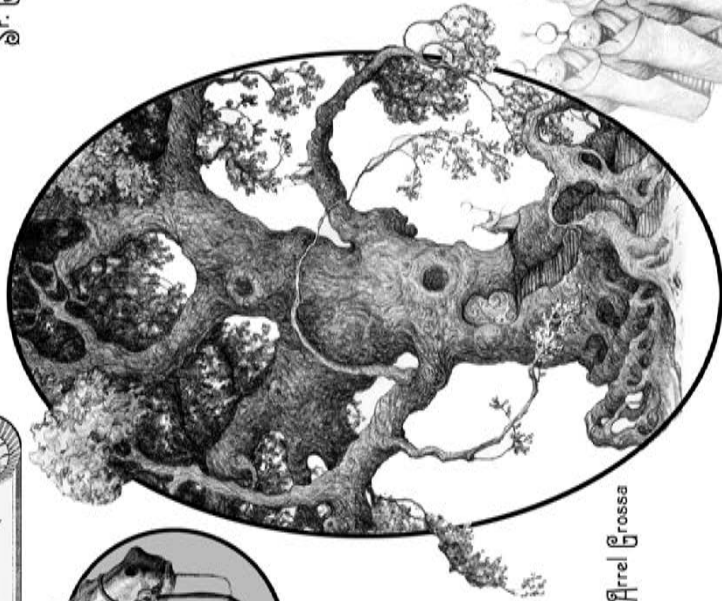

Els Ajudants dels Guardiàns

Ós

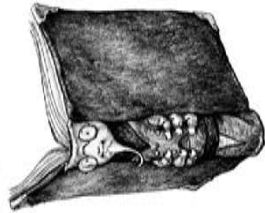

Petrov

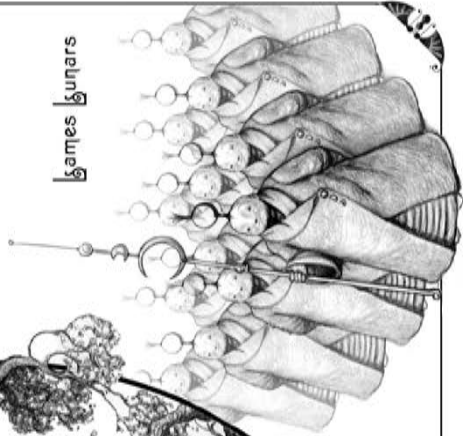

Arrel Grossa

Sr. Querty

James Sunars

els ajudants dels Guardians

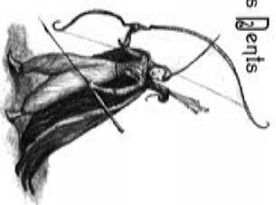
l'elefant volador de
Punjam Plu Isoo

Katherine i Kailash

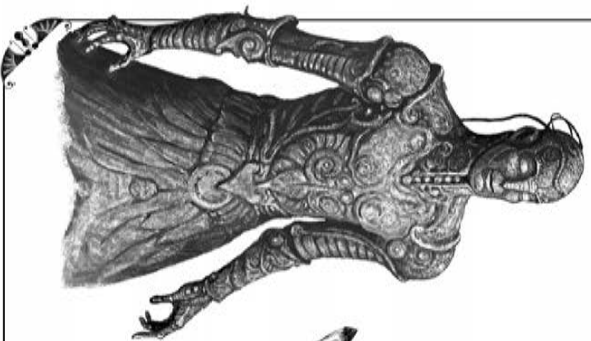
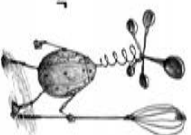
Geni

l'ada de les dents

el Guerrer

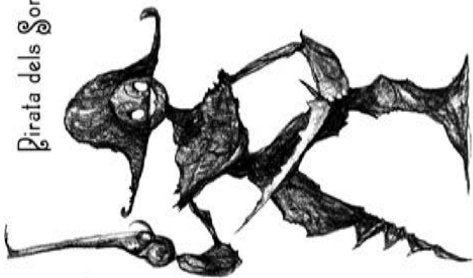

Els Dolents

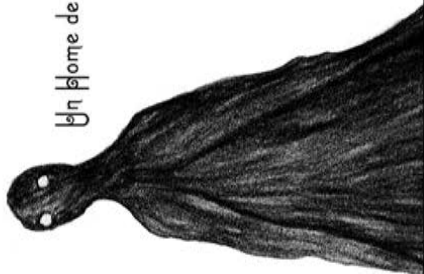

Ombra, el Rei dels Malsons

Pirata dels Somnis

Un Home de Malson

El Galí d'Ombra

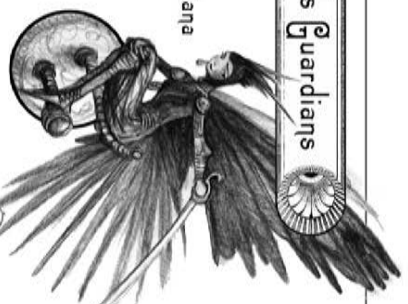

Temporenes

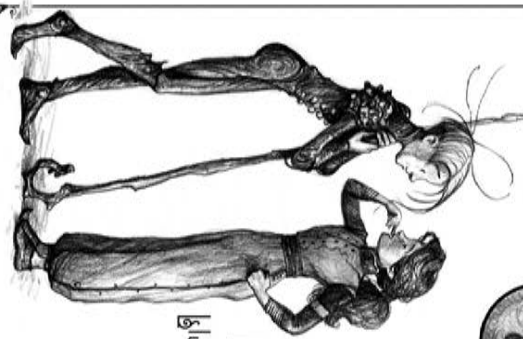

Fils Guardians

Reina Bentiana

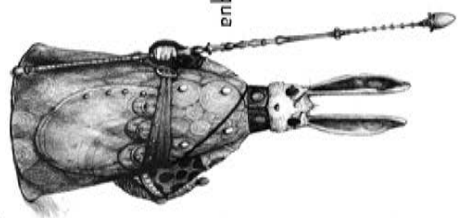
Katherine
Blum Docturna

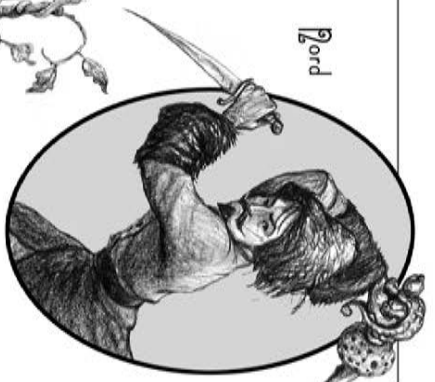
Gmbrie

Gonill de Pasqua

Rord

CAPÍTOL U

ELS SOMNIS DE QUÈ ÉS FETA LA MATÈRIA

EL TEMPS PASSA D'UNA MANERA ESTRANYA quan dorms. Pots tancar els ulls quan és de nit, i llavors tornar-los a obrir i veure que ja és de bon matí. Però, en canvi, les hores que han passat no semblen haver durat gaire més que el trajecte d'una fulla arrossegada per una brisa suau.

Aventures estranyes, meravelloses i terribles són la norma en els somnis. Terres ignotes vénen i van. Èpiques oníriques s'hi esdevenen. S'hi disputen i s'hi guanyen guerres. S'hi troben i s'hi perden persones estimades. Es viuen vides del tot diferents mentre dormim. I llavors ens despertem, amb decepció o alleujament, com si no hagués passat res de res.

Però a vegades passen coses.

Al món de la vigília, els Guardians havien perdut un dels seus davant d'una poderosa entitat coneguda com a Mare Natura.

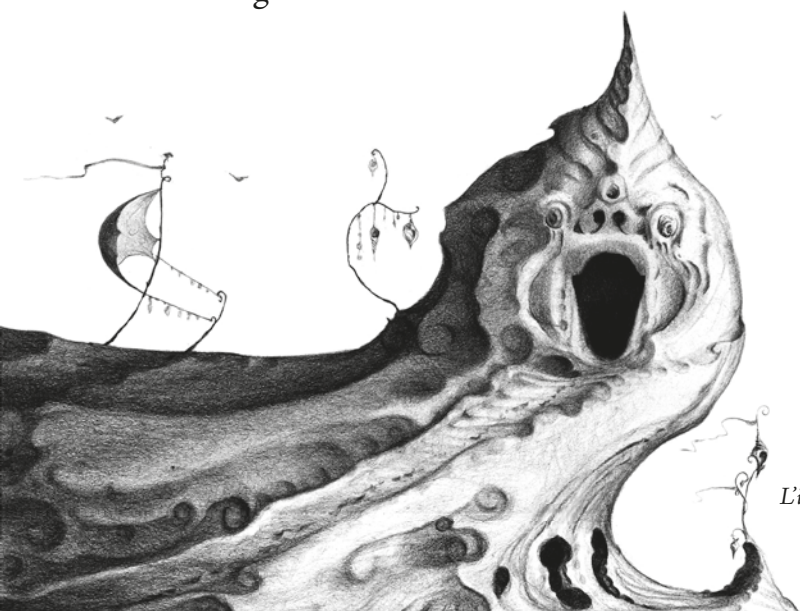

Però un homenet estrany havia estat dormint més dies i més nits dels que cap calendari podia comptar. L'individu que ruflava era del color de la sorra daurada... De fet, semblava com si estigués fet d'aquest material. I els seus cabells indòmits es cargolaven i retorçaven mentre dormia. Reposava al centre cobert de dunes d'una minúscula illa amb forma d'estrella que era gairebé impossible que trobessin els humans, perquè no tenia el seu origen a la Terra. L'illa no es-

tava connectada a res; cap massa de terra sota l'oceà l'ancorava al seu lloc. Per tant, era l'única illa en tot el nostre planeta que flotava de debò damunt de les aigües. A causa d'això, anava a la deriva. Al juny podia ser a l'oceà Pacífic, i al juliol potser era davant de la costa de Madagascar; només la Lluna i les estrelles sabien on parava.

Cosa d'allò més adient, perquè aquesta illa havia estat, una vegada, una estrella. Havia estat salvada pel líder dels Guardians, el Tsar Lunar, o, tal com li diem nosaltres, *l'Home de la Lluna*. Però això va ser fa segles.

L'illa, des de dalt

En aquella nit tan propícia, el Tsar Lunar va cridar l'individu menut i en aparença inofensiu que roncava suaument entre la sorra màgica de l'illa.

Però, com es pot fer que desperti un home del passat? Un home que ha viatjat per oceans de temps i d'espai. Un individu ferm que ha pilotat l'estrella fugaç més ràpida dels cels. Un heroi de deu mil batalles contra Ombra, el Rei dels Malsons. Aquell guerrer petitó havia estat temps enrere el més valent conferidor de desitjos que el cosmos havia conegut mai. Com es desperta un home que no ha obert els ulls des dels grandiosos i antics dies de l'Edat d'Or?

Com passa amb gairebé totes les coses, la resposta era simple.

L'Home de la Lluna va enviar un raig de lluna misatger amb una senzilla petició xiuxiuejada: «Desitjaria que ens ajudessis. Els teus poders són necessaris.»

En un instant, els ulls de l'homenet es van obrir. Els segles de son van caure. Es va alçar, tan alt com va

poder: Sanderson Mansnoozie. Llavors, l'Home de la Lluna li va lliurar el missatge sencer. Sanderson Mansnoozie va escoltar amb atenció.

Havien passat tantes coses mentre dormia.

Ombra havia tornat i amenaçava les galàxies una altra vegada. Però el son de Sanderson Mansnoozie havia estat molt productiu. Ara era més poderós que mai: tenia poder sobre el món dels somnis. De fet, cada gra de sorra de la seva illa ara contenia un somni: un somni de cada nit del seu son gairebé etern; i tots eren somnis bons, prou forts per lluitar contra qualsevol malson.

Quan l'Home de la Lluna va haver acabat, Sanderson Mansnoozie, amb un gest de les mans, va fer co-

brar vida a la seva illa. Les sorres van arremolinar-se-li al voltant, i l'illa es va transformar en un núvol que se'l va endur volant del mar cap al cel.

Amb raigs de lluna com a guies, va enfilel el seu núvol daurat cap a la missió que li corresponia: ajudar els Guardians. Salvar i rescatar una nena que es deia Katherine. I aturar Ombra per sempre més.

Aquest «Follet de la Son» estava a punt per sortir a buscar el seu antic enemic i els seus més antics amics. Estava a punt per enfrontar-se a qualssevol perills que l'esperessin.

I n'hi havia molts.

CAPÍTOL DOS

Un Retorn al Lloc On Van Començar les Coses

PER ALS GUARDIANS I ELS SEUS ALIATS, el viatge de tornada del palau muntanyós de la Reina Dentiana a Punjam Hy Loo va ser molt trist i agitat. Després de l'horror de contemplar com la seva Katherine i Om-bra eren abduïts pel tornado de la Mare Natura, els Guardians van decidir que havien de tornar a Santoff Claussen. Santoff Claussen era el lloc on la màgia, la bondat i la valentia eren ateses i protegides. Era el lloc on havien quedat lligats els uns amb els altres i on havien nascut les seves noves vides com a Guardians. Era un lloc on se sentien com a casa.

Però els Guardians tenien la sensació d'estar perduts i desfets. No podien percebre Katherine. Ni on podia ser. Ni si estava en perill o no.

A casa. Necessitaven sentir-se «a casa»; la seguretat i la calidesa, el confort de somni que representa ser «a casa».

Bunny, el Conill de Pasqua, era l'últim dels conills gegants de la Germandat Pooka, i encara que només havia estat a Santoff Claussen unes quantes vegades, havia trobat els seus primers amics al poble encantat.

Nicolau Sant Nord havia estat el millor lladre de tot Rússia, i una vegada havia provat de robar els tresors de Santoff Claussen. Però la bondat que havia trobat allà li havia canviat el cor de bandit, i ara era un heroi d'habilitat i valor sense parió.

Per a Dentiana, Reina dels Exèrcits de Fades de les Dents, aquella seria la seva primera visita. Havia sentit dir als seus molts amics animals que el poble

era un refugi d'amabilitat i respecte per a totes les criatures vives. Sentia una gran afinitat amb qualsevol habitant de Santoff Claussen.

Omblic Shalazar es delia per tornar al poble que havia fundat. El més ancià i savi dels bruixots esperava que amb el retorn a Santoff Claussen els Guardians poguessin guarir-se de les batalles contra Ombra. Quin malvat més astut i incansable, el Rei dels Malsons! Tres vegades l'havien derrotat els Guardians. I tres vegades havia retornat, amb plans profundament malèvols que els havien posat a prova fins més enllà del que cap d'ells havien cregut possible. Estaven cansats i amb l'ànim desfet. Però Omblic... Omblic estava a punt d'enfonsar-se. El cansament li arribava ara al mateix nivell que la saviesa, i tenia por que potser estava perdent el delicat equilibri que el mantenia a punt per a qualsevol conflicte. «Tornar a casa m'ha de guarir», pensava. Esperava que els refermés a tots, que els donés

l'oportunitat de reagrupar-se, de recuperar forces i d'esmolar l'enginy. Els faria falta, si volien tenir alguna oportunitat de trobar Katherine.

La noia perduda podia ser la més jove de la tropa, però en molts aspectes era la seva ànima més antiga. Era òrfena, com ho eren tots els Guardians, i, igual que ells, havia trobat un camí per allunyar-se d'aquell dolor. A diferència d'ells, però, el seu camí no comportava gestes coratjoses ni l'estudi de la màgia ni la utilització de poders miraculosos. Ella havia rebut un do gairebé igual de singular: un pensament obert i voraç. Tenia el do d'observar i escoltar, el do de recollir totes les ferides i els esdeveniments de les vides dels altres i entendre'n el propòsit.

El cor i el pensament de Katherine recollien les seves aventures i les reimaginava, a vegades exactament tal com s'havien esdevingut o –el més miraculós de tot– com a històries del tot noves. S'havia convertit en la historiadora del que havia passat i el

que hauria hagut de passar. Ningú no podia explicar una història millor que Katherine. Ningú no entenia millor que ella com calia que fossin les coses. Aquest era un poder singular i important entre els Guardians.

Però Llum Nocturna era el que més ansiós estava per tornar a Santoff Claussen. El seu nom era d'allò més adient, per a aquell noi com d'argent viu, ple de brillantor i d'una joventut sense fi. La seva puresa de cor podia dispersar les ombres més fosques. Katherine era la seva millor, més íntima, més estimada amiga. L'havia coneguda al poble, i la seva amistat l'havia canviat, havia fet sortir a la superfície el que tenia de millor dins de l'ànima alegre i inquieta. Amb Katherine al seu costat, ell tenia la sensació que podia il·luminar el món. I era molt possible que pogués. Però ara ella havia desaparegut.

I, per tant, els Guardians restants tornarien al poble, juntament amb tots els habitants i nens i animals

que se'ls havien afegit en un viatge que havia de ser de celebració.

Havia estat un moment ple d'esperança i de promesa. S'acostava la pau. Tenien una nova Edat d'Or a l'abast.

Però el que havia arribat era la guerra i el desastre.

Van pujar a la Locumotora de Bunny i van fer el llarg viatge de tornada cap a casa. Quan la meravellosa locomotora va sortir del túnel i va entrar al poble, tots van notar immediatament una sensació poc familiar de preocupació.

Els que s'havien quedat al poble van sortir a rebre'ls.

Al davant hi anaven Petrov, el corser increïblement intel·ligent de Nord, i Ós, el més magnífic exemplar de la seva espècie que havia trepitjat mai els boscos d'Europa. Ós era tan tendre com poderós. El robot, el Geni, era al seu costat. Aquell ésser extraordinari de metall, construït per Nord, era capaç

de gestes sorprenents. A banda i banda de tots tres hi havia els Ous Guerrers de Bunny, de totes mides, en estat de guàrdia. Flotant al seu damunt hi havia l'Esperit del Bosc, i la seva túnica voleiava acarona-da per vents invisibles. Darrere seu hi havia totes les criatures del bosc i la gent del poble, tots vestits amb gran elegància amb la indumentària típica de Santoff Claussen. Fins i tot els escarabats i els cucs duïen armilles i barrets ben polits.

I és clar, també hi havia els mussols d'Ombric. Aquests ocells misteriosos tenien l'habilitat d'absorbir el coneixement de l'aire, i per tant sabien tot el que havia passat durant aquell fatídic viatge dels Guardians. A l'interior d'Arrel Grossa, l'enorme arbre buit que era el centre del poble, els mussols havien pogut activar les pantalles màgiques que penjaven al laboratori d'Ombric.

A través del pensament dels mussols, les pantalles havien projectat per a tothom qui s'havia

quedat a Santoff Claussen la història del que havia passat a Punjam Hy Loo. Per tant, tothom al poble havia presenciat la trobada entre la Reina Dentiana i el malèvol Rei Mico que s'havia aliat amb Ombra. Van tenir notícia de la batalla contra l'exèrcit dels micos, durant la qual la filla d'Ombra, perduda des de feia segles, havia tornat i s'havia endut Ombra i Katherine. Tothom ho sabia tot, tret d'un detall que els mussols ignoraven. Era precisament el detall que hauria tranquil·litzat els ànims de tots: on era Katherine?

Quan el motor de la Locoumotora de Bunny es va aturar i els seus núvols de fum amb forma d'ou van escampar, el poble i tots els seus ciutadans es van tornar a aplegar. Van intercanviar-se salutacions i benvingudes molt cauteloses. Els pares van abraçar els fills. William el Vell va abraçar tots els seus Williams més joves. Però l'alegria d'aquests retrobaments estava molt enfosquida. Els nens que

acabaven de tornar del viatge es van desfer de les abraçades dels seus pares i es van agombolar al voltant de Kailash, l'oca gegant de les neus de l'Himàlaia que havia criat Katherine en persona. El coll ple de gràcia de l'ocell gegant penjava moix. La gent del poble havia tingut l'esperança desesperada que els Guardians tinguessin la resposta sobre el parador de Katherine, però precisament perquè no la tenien, el grup d'herois eren els que estaven més moixos de tots. I quan el William més menut se'n va anar corrent cap al senyor Qwerty, l'antiga cuca de llum que en un moment de gran necessitat s'havia transformat en un llibre màgic, i les pàgines del qual eren plenes de totes les històries de Katherine –les seves pàgines eren les pàgines de Katherine; les històries d'ella, també eren les seves–, va obrir-se i els va mostrar una pàgina en blanc rere una altra. La seva vida, sense ella, estava en pausa. No hi havia cap història nova, un cop passades les primeres que ella havia es-

crit; no hi havia cap pista que els pogués dir on era Katherine, ni si estava bé.

On Veiem Molts de Terrors Entre les Ombres

RKATHERINE TAMBÉ ESTAVA CAPTIVADA. S'esforçava per escoltar la discussió volàtil entre els seus capturadors, però era difícil. No tenia ni idea d'on era, però estava segura que no s'assemblava a cap lloc on hagués estat mai. I n'havia vist molts, de llocs increïbles: el bosc encantat que envoltava Santoff Claussen. La majestat inquietant del cau d'Ombra al centre de la Terra. L'esplendor daurada de la ciutat subterrània de Bunny, on tot –incloses les manetes de les portes– tenia forma d'ou. El palau fascinant de la Reina Dentiana al cim més alt de Punjam Hy Loo.

Va suposar que aquell lloc ple d'arbres on la retenien formava part de l'imperi de la Mare Natura. El terra semblava fet d'una barreja sempre canviant de terra i aigua. Curiosament, mai no s'hi feia fang; els dos elements es mantenien separats. Espirals d'aigua encerclaven les arrels dels arbres com fossats en miniatura, que s'eixamplaven o es reduïen segons els moviments de Katherine. Vapors i boires es cargolaven per l'aire tot fent dibuixos delicats. Semblaven una capa rere l'altra de puntes lluents que voleiaven sacsejades per la brisa constant.

Els arbres eren de totes les mides i ben a prop els uns dels altres. El cobricel de fulles era tan espès que gairebé no es filtrava gens de llum del sol. Les poques branques baixes que hi havia es movien i es gronxaven amb la gràcia fascinant dels braços d'una ballarina.

Eren aquestes branques com braços les que tenien Katherine ben agafada contra la base d'un arbre particularment enorme. Cada cop que provava de des-

fer-se'n, les branques intensificaven la seva força. Si provava de fer una sola passa, els fossats al voltant de l'arbre s'eixamplaven i s'aprofundien. L'aigua era negra i amenaçadora.

Per tant, de moment, Katherine es resignava al fet que no podia escapar, i es concentrava a espionar la conversa. La boira esmorteïa gairebé tots els sons, però va aconseguir de distingir les veus d'Ombra i de la Mare Natura. El que va sentir va deixar-la fascinada i aterrida.

–M'has salvat –va dir Ombra, amb una veu que era una curiosa barreja d'orgull i vulnerabilitat.

–No –va respondre la Mare Natura amb menyspreu–. Ha estat la noia qui t'ha salvat. La que *tu* volies convertir en la teva Princesa Temorenca.

Katherine sabia que parlaven d'ella. S'havia apiadat d'Ombra i havia impedit que els Guardians el matessin. Però hi havia una duresa en la veu de la Mare Natura que neguitejava Katherine.

–M’havies oblidat? –va preguntar la Mare Natura–.
La teva pròpia filla?

Katherine va quedar astorada en saber que aquella magnífica dona dels elements fos la filla perduda d’Ombra.

La brisa va començar a augmentar. L’aire es va tornar considerablement més fred. Katherine podia veure’s l’alè.

–No! –va sentir Katherine que cridava Ombra–.
No t’he oblidat ni per un moment.

–Doncs per què no em vas venir a buscar? –va preguntar la Mare Natura amb una calma glacial.

–Ho vaig provar! Ho vaig provar... Tant i tant de temps, ho vaig provar... –La veu d’Ombra es va trencar per l’angoixa.

El silenci de la Mare Natura després d’aquest reconeixement implorant deia moltes coses. L’aire es va tornar hivernal. La boira es va convertir en gebre. Katherine es va adonar del que passava. A mesura

que la veu de la Mare Natura es tornava més freda, també ho feia l'aire que l'envoltava.

–Em vas fallar, pare –va dir, amb una veu greu i plena de perill–. Jo estava perduda. Només m'alimentava la meua ràbia cap a tu. He vingut a ajudar-te només per... curiositat. Per veure com un home que havia estat gran pot caure tan i tan baix.

Va començar a nevar amb fúria. Katherine es glaçava. Ara podia veure vagament que Ombra s'arrossegava cap a ella, com si estigués patint una gran agonia. La Mare Natura caminava darrere seu, amb calma i majestuositat.

–Només rebràs indiferència, de mi, pare. Ni et posaré traves ni t'ajudaré –deia–. Només et demano una cosa per a la meua neutralitat: no pots fer teua aquesta noia. Mai. Deixa-la estar o et destruiré. Jo sóc la teua única filla, per bé o per mal.

Llavors, Ombra ja era a menys de vint pams de Katherine. La neu era encegador. Ombra va aixecar

la vista per mirar-se-la. L'expressió de la seva cara va canviar, del dol més profund a la maldat més calculadora. Semblava a punt d'esclatar a riure.

–Sí, filla meva –va dir amb un somriure cínic–.
No la tocaré.

Aquelles van ser les últimes paraules que Katherine va sentir en molt i molt de temps.